

Samen met zijn vrouw Vera geniet Luc Verschoren van een welverdiende rust in hun gezellige huis in Elewijt bij Mechelen. Maar een flink deel van zijn vrije tijd brengt hij door met zijn oudste kleinzoon Jory Degheldere. Deze zestienjarige neemt zowat wekelijks deel aan wielervedstrijden, zowel op de baan als 'in het veld'. Het wegseizoen liep al op zijn einde toen we Luc begin oktober interviewden. Ondertussen is kleinzoon Jory een kerseverse junior-velddrijder.

“Ik ben zijn grootste fan”

“Niet dat ikzelf vroeger ‘gekoerst’ heb, maar de wielrennerij heeft me wel van jongs af aan geboeid. Toen was Eddy Merckx mijn idool, vandaag is dat mijn kleinzoon. Jory zal het wielrennen wel van de genen van zijn vader hebben.... Die is weliswaar geen beroepsrenner, maar gaat veel fietsen met zijn wielclub.

Mijn kleinzoon was twaalf toen hij zich bij ‘De Dijlespurters’ inschreef. Eerst reed hij bij de aspiranten – de twaalf- tot dertienjarigen – en nu zijn de twee jaar bij de nieuwelingen bijna voorbij. Veldrijden doet Jory het liefst. Mijn andere dochter die hier vlakbij woont heeft drie fietsende kinderen. Kleindochter Aline (10) fietst bij de minimeken, terwijl haar broers Mathias (14) en Cédric (15) bij de nieuwelingen rijden. Zo beoefenen vier van mijn vijf kleinkinderen het wielrijden als sport (nvdr. later in het gesprek blijkt dat oma Vera opgroei-

de in een fietsenzaak en met haar fijne meishiethanden haar vader wel eens hielp om spaken in een fietswiel vast te zetten).

Vroeger ging ik wel eens fietsen met mijn kleinkinderen, maar nu kan ik dat jong geweld echt niet meer bijhouden. Destijds had ik me een koersfiets aangeschaft omdat Jory in het begin niet alleen mocht trainen op de weg. Maar dat heeft slechts een paar jaar geduurd.”

Hondenweer

“Als Jory een wielertoers rijdt, ben ik steeds van de partij. Alleen als ik met mijn vrouw op vakantie ben, kan ik er niet bij zijn... Ja, ik beschaaf me als zijn toeverlaat in alle omstandigheden. En gewoon ook zijn grootste fan...”

Hondenweer kan me niet binnenhouden want elke week zie je opnieuw de mensen waarmee je dezelfde passie deelt. Veel mensen kennen mij onder-tussen als de ‘opie’ van Jory.

In de materiaalpost zorg ik voor het omwisselen van een wiel of zijn reservesfiets, zodat Jory weer verder kan. Ondertussen spuit ik zijn vuile fiets met de hogedrukreiniger af. Pas als je nieuweiling bent, mag je in het veldcrossen afwisselend twee fietsen gebruiken. Nieuwelingen rijden over-tens slechts een haktuur, juniors daarentegen zo’n drie kwartier. Het aantal rondes hangt dus af van de tijd die de deelnemers nodig hebben om één ronde af te leggen.

Vaak eindigt Jory bij de eerste tien, tenminste als hij niet - zoals vorige zondag - twee keer een lekke band heeft. Jory wil hoe dan ook verder wielrijden want hij doet het erg graag. Hij traint twee, drie avonden per week, al is dat soms binnen ‘op de rollen’. Soms gaat hij trainen voor een ploegentijdrit, samen met zijn jonge mederenners.

Het blijft weliswaar een opgave om die sportieve inzet te combineren met zijn studies in het voorlaatste jaar ASO. Maar ik denk dat zijn ouders erop staan dat hij nu eerst zijn diploma haalt, vooraleer hij helemaal voor de wielrennerij zou kiezen.

Vorige zomervakantie beklom Jory samen met zijn ouders en zijn zus de Mont Ventoux. Opmerkelijk was dat de vader van Jory niet alleen zijn zoon,

maar ook dochterlief moest laten voorgaan op de top. Dat zegt vooral iets over de conditie van mijn kleindochter Tatiana (18) die dagelijks naar school fietst.”

Premie

“Een echte sportdokter heeft Jory nu nog niet, maar zijn coach houdt wel een oogje in het zeil: letten op je voeding en helpen je grenzen verleggen, maar ze tegelijk ook leren respecteren. Wat de wieltoekomst betreft, zijn er vandaag een aantal goede voorbeelden waaraan jongeren zich kunnen optrekken. Zo valt het mij op dat sinds Philippe Gilbert regelmatig wedstrijden wint, er meer Franssprekende jongeren aan wedstrijden deelnemen. Jory’s idool is Bart Wellens. Voor anderen zal dat Sven Nys of Niels Albert zijn.

Wielrennen kost ook geld. Aan een ietwat stevige rennersfiets hangt een prijskaartje van minstens tweeduizend euro. Maar het is belangrijk dat je goed materiaal gebruikt en het ook onderhoudt. Zo reinigt Jory na elke wedstrijd zijn fietsen, wat tijdens het winterseizoen vaak een hele karwei is. Echt grote prijzen vallen er nu nog niet te winnen, vaak zijn het maar een tiental euro’s en daar moeten ze nog hun inschrijvingsgeld van attracten. Maar bij wedstrijden op de baan geven de sponsors soms aanlokkelijke premies. Zo herinner ik me een bedrag van maar liefst vierhonderd euro. Zoveel geld is natuurlijk een extra spurte waard... Gelukkig kan Jory nog op zijn ouders rekenen als hij wat grotere onkosten heeft. En ik ben blij dat hem tot nu toe een zware valpartij bespaard bleef.”

CHRIS DUTRY

Foto's: Kristof Chyselincx

